

A Naptár Manók születése

Ugyanolyan szép nyári nap volt, mint most. A nap hétágra sütött és még egy kósza báránnyel sem enyhítette a hőséget. A város felől egyszer csak egy autó érkezett gyorsan, majd megállt ott, ahol nem volt egy település, egy ház sem. Lehúzódt az útpadkára és megállt. Az autó vezetője kiszállt, körülnézett és miután látta, hogy senki sem jár arra egy zsákot kivett a kocsiban tartózsákjából és nagy lendülettel beledobta az árokba. Gyorsan visszaszállt az autójába és elhajtott.

A zsák vékony nyelvből volt és az eséstől szét is szakadt. Mindenféle kacatok gurultak szét, többek között egy naptár.

Nagyon szép mesés naptár volt, a hét minden napját egy manó ábrázolta.

- Hogy is vannak a hét napjai egymás után?- kérdezett közbe Nagyapó.
- Hétfő, kedd, szerda, csütörtök, péntek, szombat, vasárnap- sorolta Peti ügyesen.
- Így van bizony – dicsérte meg Nagyapó,-no de folytatom a mesét.

A naptár feküdt a földön és egyszer csak arra járt a bohókás Keleti Szél úrfi. Elkezdte lapozgatni a naptárt, majd megunt a csendes játékot és erősen fújni kezdett. A lapok csak úgy peregettek-forogtak.

- Csak ennyi telik téled, testvér?- kérdezte a vad északi szél. Teljes erővel el kezdte fújni a kalendáriumot, addig-addig míg minden lapja ki nem szakadt és a mezőn szanaszét nem hevert.

- Ej, rendetlen szélfiúk!- szólalt meg a Mező Tündére – Nem elég, hogy az ember szemetel, még ti is fokoztatok a bajt. No, majd én segítek a dolgon.

Fogta magát és a mezei virágok porából bűbajos varázsszert készített és rászórta a naptár lapjaira. A lapokon lévő kis manók meglevénedtek és megszülettek...

- Hétfő, Kedd, Szerda, Csütörtök, Péntek, Szombat és Vasárnap Manó- folytatta Peti kitalálva a mese folytatását.

- Így van!- folytatta Nagyapó. Sajnos azonban a manók a szél úrfiaknak köszönhetően nagyon messze kerültek egymástól, itt az árok partján csak Hétfő Manó maradt. A kis naptárból lett lény körülnézett, hová is került?

A zöld fűben pompáztak a mezei virágok, és nem túl messze egy csoport fáska nőtt, egy kis erdő. Az erdő szélén különféle élőlények legelésztek beszélgettek. Odament hozzájuk Hétfő Manó és udvariasan érdeklődni kezdett:

- Elnézést, de azt sem tudom miféle helyre kerültem és ti kik vagytok? Engem Hétfő Manónak hívnak.- mutatkozott be jól nevelten.-Ki vagy te, kis apró szürke állat?
- Te sem nőttél túl nagyra – felelt morcosan a megszólított – én a nyúl vagyok.
- És te hatalmas állat? – szólt a következőnek a manó, most már megadva a tiszteletet.
- Jó, én nem vagyok olyan nagy, és egy kissé félénk is vagyok, én vagyok az őzike. Sok kis pajtásommal és a nyuszikkal éppen ebédeltünk ezen a szép zöld réten. Te honnan jöttél?
- Én a városból, illetve most éppen az árokból-felelt a manó.
- A mindenségit! -kiáltott fel a nyuszi- Nézzétek, az árokban már megint szemét van. Pedig ahol mi élünk az természetvédelmi terület. Nemcsak minket kellene védeni, de a környezetet is.
- És ki vigyáz rátok?- érdeklődött Hétfő Manó.
- Tulajdonképpen mindenki, aki szereti a természetet, de főleg a természetvédelmi őrök, - felelt az őzike –Jaj,de jó pont ott jönnek.

Az úton megjelent egy zöld autó. Amint a benne ülők meglátták az árokban a szemetet azonnal megálltak és összeszedték, majd beültek az autóba és elhajtottak.

- Hát ez jó, de mi lesz a szél által elfújott papírokkal?- elégedetlenkedett a nyuszi.
- Tudod mit nyuszi!-szólalt meg az újonnan érkezett Hétfő Manó – Most már tudom mit kell tenni. Összeszedjük mi a papírokat és az út szélére hordjuk, hogy ha újra jönnek a barátaink észre vegyék és el tudják vinni. Segíts magadon és az emberek is segítenek!
- Igazad van!- mondta az őzike- Ne morogj nyuszi, inkább dolgozzunk!

Nos Hétfő Manó azóta is a barátaival él, és ha tud segít rendbe hozni azt, amit felelőtlen emberek kárt okoznak a szemét szétdobálásával. És a többi manóval mi lett? Nos, majd elmesélem, de most megérkeztünk Mezősasra!